

Biblioteka
44°N i 20°E

Urednici biblioteke
Nikola Petaković
Borislav Pantić

Urednik
Nikola Petaković

Dizajn korica:

Dragan Bibin

Copyright © 2013 Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-306-5

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini,
ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštapavati
niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom
prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.
Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač
prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2013.

Katarina Skokin

ZEMLJE
AJARANDA

roman

Čarobna
knjiga

Mami i Joji

PESMA O ALVINAEN

Drugi deo

I

Logorska vatra je uzbuđeno kvrckala i pucketala kao da i sama oseća promenu. Iako se krajolik nije ni najmanje izmenio, sam osećaj jeste: magija u vazduhu je bila toliko gusta da je mogla gotovo da se opipa, vazduh je drugačije mirisao, a gusto drveće je delovalo još življe. Čak i da nije bilo Zida da razdvaja Slobodne Zemlje od Zemlje Ajaranda, znao bi kada si prešao granicu.

Elizea je sedela oslonjena o jedno drvo i bezvoljno jela parče hleba. Hima se u blizini češala o neko grubo stablo i zadovoljno frktala. Kroz mrak su se probijali živi uzvici, krici i pesma raznih životinja. Obično je bilo tiho kao u grobu, ali te večeri šuma je bila neobično pričljiva.

Elizea se namršti korici koju je žvakala i baci je u šipražje. Hleb se od vlage ubuđao, kao i većina hrane. Ponovo je morala da se zadovolji nekakvim košticama. Podigla je tvrdu semenku sa šarenog ćebeta na kome je sedela i zagrizla. Iskreno rečeno, da se ona pita, ne bi ni jela. Nažalost, tu je bila Hima, koja je svakog jutra i svake večeri insistirala da ona nešto prezalogaji. U suprotnom bi legla na nju i grozno je gnječila sve dok ona ne bi uzela nešto hrane.

Elizea pogleda u svoju ljubimicu koja se i dalje trljala o koru, te se i sama počea po glavi. Potom je prošla prstima kroz kosu pokretom koji joj je ušao u naviku. Skratila ju je pre dva dana, nakon što je odlučila da se ponovo pretvara da je muško – bilo je manje verovatno da će je neko napasti ili opljačkati kada nosi pantalone. Naročito s onom pretećom sivom palicom u ruci i konjem koji je mogao da usmrti jednim udarcem ili ugrizom. Elizea je, osim toga, htela da natera Ajarande da je izbegavaju, te je, nekoliko dana pre nego što će i ugledati neko naselje, počela da uvežbava jedan od svojih odbojnih, namrgođenih stavova na Himi. Međutim, ždrebica je bila ili previše hrabra ili nije ni primjećivala razliku na svojoj gospodarici.

Prošao je i četvrti dan otkako putuje sama. Za sve to vreme, Elizea nije pustila ni zvuka od sebe. Svaka pomisao na mentora i dragog prijatelja lomila ju je. Često je plakala, a svakoga dana, pre nego što će zaspati i pre nego što će ustati, prisećala se i tugovala. Hima bi joj, kada bi primetila njenu duboku tugu, svojom toplom njuškom, blagim očima i neskrivenim osećanjima dala snagu za još jedan dan.

Elizea je bila veoma zahvalna na tome; bila je svesna činjenice da bi, da nije bilo njene ljubimice, verovatno ostala još onog prvog dana da se utopi u tuzi i umre kraj Anarhedovog leša. Nije smatrala da je dostojna tolike privrženosti i ljubavi. Naročito ne od tako plemenitog i razumnog stvorenja, kakva je bila Hima. I svakako hrabrog: iako je znala i videla šta je njena gospodarica učinila onog dana u Prolazu, ostala je s njom.

Još mnogo će dana Elizea osećati gorku krivicu zbog smrti svih onih vojnika. Ko zna koliko je žena i majki rasplakala? Ko zna koliko sada članova porodice tuguje za svojim najmilijima? Znala je da nijedan od tih vojnika nije zaista *želeo* da je ubije. Sigurno nisu ni znali ko je ona. Bili su tu i radili to što su radili da bi preživeli, prehranili svoje porodice, izbegli kazne, možda

čak i samu smrt. A ona ih je ubila. Odakle joj pravo da nekoga liši života? Da nekome oduzme oca ili muža? Na takav način...

Ipak, negde duboko u sebi, Elizea je znala da je ona to učiniła nesvesno. Osećanja su je ponovo nadvladala i nemilosrdno uništila sve na svom putu. Vrlo brzo nakon tog groznog događaja, počela je da se plaši te svoje *moći*. Možda će se jednoga dana toliko otrgnuti od nje da će nehotice ubiti i nekoga njoj bliskog ili nekoga nevinog. Iako je bila svesna činjenice da su Hima, Anarhed i kapetan Vegril neozleđeni izašli iz plamena, ta ju je misao stalno tištalala.

Ždrebica se iznenada pojavi kraj nje i uze joj košticu iz ruke. Već sledećeg trenutka, semenka je nestala u njenim ustima. Elizea podiže obrvu i odmahnu glavom.

– Ja stvarno više ne znam šta ti hoćeš od mene.

Hima povuče gornju usnu unazad, kao da joj se podsmeva, i krenu nazad ka drvetu. Iznenada se zaustavi i visoko uspravi uši. Nešto nije bilo u redu.

Elizea dograbi svoju palicu i napeto poče da osluškuje. Tišina. Prašuma je učutala. Ali drugi, strani zvuk se približavao. Zvuk koji je veoma nalikovao ljudskom govoru!

To prestravi Elizeu više nego njen prvi susret s vukom, kada je imala samo devet godina. S njim je znala šta da čini, ali šta da radi sa ovim strancima? S nepoznatim ljudima iz druge zemlje, gotovo iz sasvim drugog *sveta*, čiji jezik jedva zna? Nije očekivala da će videti nekog Ajaranda bar još nedelju dana.

Možda će je zaobići u strahu. Možda je neće ni videti, pa će nastaviti svojim putem. Da, sigurno će tako učiniti.

Elizea snažno stegnu svoju palicu kada se iz grmlja pojavi prvi Ajarand kojeg je ikada videla. To je bio vrlo mršav mladić, prosečne visine i odeven u običnu i neupadljivu odeću. Svetlosmeđu kosu je uvezao u rep, a u rukama je napeto držao neki svetao predmet nalik na balčak mača bez sečiva.

Na prvi pogled, nikada ne bi rekao da je to biće gotovo sušta suprotnost najobičnijem Aetancu (da ne govorimo o izmišljotinama kakve su bake pričale da bi plašile unučice). Tek kada bi detaljno proučio njegovo lice, otkrio bi čudnovato sjaktave svetlozelene oči, sa spoljašnje strane iskošene nagore, kao i tanke obrve koje su stajale previše visoko na čelu. Tu su, naravno, bile i uši: njihov gornji deo je bio upadljivo duži nego na normalnim ušima, a takođe i šiljast.

Ajarand se namrštio kada je osmotrio Elizeu. Ona mu je odgovorila istom merom, trudeći se da što bolje sakrije strah i iznenađenost. Stranac je prošarao očima po logoru, verovatno tražeći njene saputnike. Pošto se uverio da nema više nikoga osim jednog jogunastog konja, on klimnu glavom, gledajući pravo u Elizeine oči, i razgovetno reče:

– *Min manu dan.*

S dobrim namerama dolazim. Uobičajen pozdrav za Ajarande. Elizea odgovori onako kako ju je Anarhed naučio:

– *Min manu nal.*

S dobrim namerama prihvatam.

– Možemo li moji *kjonane* i ja da vam *violaren* kraj vatre? – upita on uz blag naklon.

– *Kjonane?*– upita Elizea tupo. Umesto odgovora, na blesak vatre stupiše još dva stvorenja.

Isprva je mislila da su to neka deformisana deca, ali trenutak kasnije je shvatila da su to nekakvi mali, neobično snažni ljudi. Uprkos građi zbog koje su izgledali kao da mogu i vola da podignu, lice im je bilo blago i prijatno iako je pomalo ličilo na svinjsko. Glava im je bila nalik na osrednju lubenicu, spljoštena i teška, a vrat zadebljao i kratak. Ruke su im bile nesrazmerne s telom, duge skoro do kolena i nezgrapne. Išli su bos (što i nije bilo toliko čudno, jer su im stopala bila gruba, s kožom debelom poput đonova), a na glavama su nosili šiljaste kapice sa otvorima kroz koje su

prolazile njihove izuzetno dugačke uši. Velike razlike između njih dvojice (pretpostavila je da su muškog roda) nije bilo; možda tek u boji očiju ili visini. Jedino po čemu je zaista mogla da ih razlikuje bila je njihova odeća: jedan je nosio svetloplavu košulju, a drugi jarkocrveni prsluk.

Učtivo su se naklonili i Elizea primeti neobični odsjaj na njihovim licima. Neznano zašto, nosili su okrugle staklice pred očima, učvršćene tankom žicom čiji je kraj bio obmotan oko njihovih dlakavih ušiju.

Zanemarila je tu neobičnu pojavu i klimnula glavom.

Potom je zavladala tišina. Pridošlice su nešto očekivale i nestrpljivo zurile u nju. Elizea ih začuđeno osmotri, ne shvatajući šta nije u redu, a potom se seti da joj je visoki postavio pitanje. Verovatno su želeli da joj se pridruže i da se odmore. Ako ih bude odbila, uvrediće se, možda će se i naljutiti, a ko zna kako Ajarandi reaguju na takve stvari. S druge strane, ako ih bude primila, svesno će se naći u nevolji.

Iz provalije u bezdan.

Elizea uputi hitar pogled svojoj ljubimici i, primetivši da se ona ležerno prepustila dremežu, odluči se. Klimnula je glavom i mahнула rukom pokazujući na logor, u stidljivom gestu dobrodošlice.

Mali ljudi se vidno opustiše i istog trenutka se oslobodiše svojih zavežljaja. Seli su nedaleko od Elizee, leđima okrenuti Himi, i počeli da razgovaraju.

Mršavi stranac je i dalje bio napet. Polako je spustio stvari koje je nosio i seo prekoputa malih ljudi, s njene leve strane. Zadenuo je onaj ovalni predmet za pojas i protrljao vrat.

Elizea je bila ukočena poput kamenog stuba. Srce joj je lupalo kao ludo. Govorila je sebi da ih se ne plaši: Hima ih se nije plašila, te ni ona nije imala razloga za strah. Ali šta ako otkriju da nije odavde? Da je došla s druge strane Zida? Šta će joj uraditi ako to saznaju? Znala je šta čine s ljudima koji su drugačiji tamo odakle

je došla. Makar bili iz iste zemlje i istog roda, kazne su bile surove. Da li su Ajarandi isti? Mogla je samo da se nada da to nikada neće otkriti.

Strepeći od razotkrivanja, ona zažmuri i napravi se da spava.

Ujutro će otići, a ja ću nastaviti svojim putem. Opusti se, pusti Himu da te čuva i sve će biti dobro. Ujutro.

Iznenada, mali ljudi prekinuše svoj brzopleti razgovor i jedan od njih reče nešto na čudno zbrzanom ajarandskom. Elizea razume samo nekoliko reči:

– ... ružno ponašanje... Ja sam Iolf, a... je moj brat Elofi... je Laj.

Elizea shvati da se to oni njoj predstavljaju, te hitro otvori oči. Sva trojica su zaista piljila u nju. Ona se zarumene i reče, zamuckujući:

– Moje ime je Kam.

Elizea se namršti, nadajući se da će time ugasiti želju pridošlica za razgovorom. Međutim, jedan od neobičnih čovečuljaka se nasmeši i nastavi da priča. S vremena na vreme bi razumela pokoju reč, na primer kada je govorio: „ja i moj brat Elofi“ ili „mi i Laj“, pa je bar naučila da se biće u crvenoj odeći zove Iolf, u plavoj Elofi, a visoki Laj.

Iz puke učtivosti je nastavila da, tobože, sluša Iolfovo pripovedanje i da klima glavom. Čim bude učutao, okrenuće se na bok i zaspće.

Čovečuljak je uskoro zastao, ali ne da bi time okončao razgovor, nego da bi joj postavio pitanje. Elizea zatrepta i shvati da ne zna šta da odgovori. Na tren je skrenula pogled ka Himi, kao da je očekivala pomoć od nje, a potom ga je nesvesno usmerila ka mršavom. Trgla se kada je ugledala oštru sumnju u njegovim očima i bez razmišljanja je odgovorila:

– Ne razumem.

Beše to izraz koji je najbolje naučila tokom Anarhedovih predavanja.

– Slabo znam vaš jezik.

To je zbunilo braću, ali kao da je zabavilo Laja. Elizea se namršti zbog izraza njegovog lica i hitro se zavuče pod ćebe pre nego što napravi još neku glupost.

– Loše se pretvaraš... čak i da spavaš.

Kada se toga kasnije prisećala, Elizea nije bila sasvim sigurna da li se zaista pretvarala da je zaspala. Bilo kako bilo, u tom trenutku, nešto ju je nagnalo da u čudu otvori oči. Šta je to bilo toliko čudno? Osvrnula se sa svog neudobnog ležaja i kraj vatre ugledala mršavu priliku kako joj se smeška.

Gde je Anarhed?, kriknu njena još uspavana svest i ona zgrabi svoj štap. Prilika podiže ruku, braneći se, i uzviknu:

– Stani! Neću ti nauditi.

Elizea zbunjeno zatrepta, budeći se. Setila se Ajaranda. Trojice njih. Ovaj se zove Laj. Anarheda više nema. Ali šta je to čudno toliko da je i dalje kopka kao svrab? Onda je shvatila: razumela je šta joj Ajarand govori!

– Ti... ti govoriš savorijski?

On polako spusti ruke i nasmeši se:

– Kao što čuješ.

Nešto joj upade u oči: brzo pogledavši oko sebe, primetila je da njen zavežljaj ne stoji tamo gde ga je ostavila. Razlika je bila neznatna i vrlo dobro prikrivena, ali napeta Elizeina čula su primećivala i pamtila svaki detalj. U dva skoka se našla pred Ajarandom i, preteći mu, prislonila mu vrh svoje palice pod bradu.

– Šta si radio?

– Njuškao po tvojim stvarima.

Elizeu zapanji ta hladnokrvna iskrenost uprkos očiglednom strahu.

– Pitao sam se ko si.

– I? Ko sam?

– Varvarin.

Elizea podiže obrvu.

– Izvini. Aetanac.

Elizea se žestoko namršti, jače mu pritisnu palicu na grlo i uzviknu najgrublje što je mogla da ne bi čuo koliko je uplašena:

– I šta sad, Ajarande?

– Žao mi je! – panika je zazvečala u Lajevom glasu. – Morao sam da saznam ko si ti. Jedan od lakših načina jeste da pogledam šta nosiš sa sobom.

– Mnogo si ti radoznao za svoje dobro. Ko si ti? Lopov?

– Ne – odvrati on, uvređen. – Ne, ja nisam lopov. Ja sam gardista učenjaka, braće Vodotok, i moja je dužnost da znam da li su moji štićenici bezbedni. Zato sam morao da te proverim.

– Zar se o čoveku sudi na osnovu onoga šta nosi u zavežljaju?

– Ne, ali to može da pruži korisno znanje o osobi. Priznajem, to je bilo vrlo nepristojno od mene, ali ja ne bih bio dobar gardista da delimično nisam i njuškalo.

– Jednostavnije bi bilo da si pitao.

– Iz nekog razloga, kriješ svoje poreklo. Nisam hteo da te odam pred svojim saputnicima i da te, po mogućnosti, razbesnim time. Nemoj se uvrediti, ali nisam znao za tvoju narav, niti za tvoje namere.

Elizeu to iznenadi.

Oni se plaše... mene.

Ona spusti palicu i osvrnu se, kao da ne veruje svojim mislima. Braća su čvrsto spavala, tiho hrčući i mljackajući povećim ustima. Hima je dremala nedaleko odatle. Sve je delovalo sasvim bezbedno.

Elizea odahnu, kleknu i stavi palicu u krilo, čvrsto je stežući ne bi li mu stavila do znanja da je i dalje sumnjičava.

– U redu. Verujem ti... Nego, kako si saznao za moje poreklo?

Laj se nasmeja.

– Pa, po mnogo čemu: odala te je činjenica da si sve vreme, dok je učenjak Iolf govorio, klimao glavom, kao da razumeš, samo

da bi na kraju rekao da, u stvari, ništa ne razumeš – reče on, a Elizea porumene. – Doduše, posumnjao sam već na početku. Bilo je nečeg neobičnog u tebi. Nečeg... neajaranskog. Tu su potom bili naglasak, pauze između pitanja i odgovora, nervoza, zamuckivanje...

– U redu, razumeo sam! – odgovori Elizea nabusito. – Objasni mi sad otkud to da se ti i ja ovako sporazumevamo.

– Za to je zaslužan jedan moj prijatelj, tvoj zemljak. Pošto je naš jezik izuzetno težak za učenje, on me je naučio vašem.

Elizea se naže.

– Dakle, ovde ima još ljudi iz Slobodnih Zemalja?

– Svakako, mada ne mnogo.

Ta informacija zaprepasti Elizeu.

– U stvari, ja znam samo njega. A kako je Ajarandima tamo preko?

Fino. Smatramo vas čudovištima i ubijamo pri prvom pogledu.

– Ne znam. Nikada nisam video nijednog.

– Čudno. Čuo sam za dosta ljudi koji su otišli tamo.

Elizea se, uprkos prvobitnom neuspehu prilikom prikrivanja porekla, nadala da i dalje ume pristojno da laže.

– Pa sigurno nisu išli na krajnji sever, u poslednju zabit na ovom svetu!

Laj se ponovo nasmeja. Imao je zvonak, svež smeh.

– Nego, šta ćeš ti ovde?

Uprkos prijatnom glasu i iskrenim rečima njenog sagovornika, Elizeu preplavi urođena odbojnost prema nepoznatima, te ona ratoborno stegnu palicu i sevnu očima.

– To nije tvoja stvar!

Laj se uplašeno trže, pa smesta stavi ruku na srce, lako se naklonivši. Elizea se začudi.

– Oprosti mi. To sam upitao čisto razgovora radi; nisam name-ravao da zabadam nos u tvoja posla.

Elizea je morala da se nasmeši.

– Ma šta mi napriča!

Ajarand se zacrvene i naceri.

– Da... To nije baš tačno, ali bilo je iz dobre namere. Evo, da bismo razbili jaz među nama, ja ću se prvi propisno predstaviti. Moje ime je Laj, od oca Relina i majke Tirje, i ja pripadam fadorskoj rasi, jednoj od najrasprostranjenijih među Ajarandima.

– Ako želiš, ispričaću ti i nešto malo o svojoj prošlosti... Može?... Dakle, kada sam imao osam godina, na Malom zboru su mi predskazali budućnost *mogen*-strelca. Pr...

– Kakvog strelca?

Umesto odgovora, Laj izvuče onaj ovalni predmet koji je držao u ruci kada se pojavio i pokaza joj ga.

– Pazi sad: *mogen raza*.

Elizea siknu; pred njenim očima se odvijala neverovatna promena. Ovalni predmet na Lajevom dlanu počeo da se izdužuje bez ikakve vidljive primene sile. Rastezao se kao komad testa u kuvaričinih rukama. Tanjio se, krivio i povećavao sve dok nije dostigao polovinu Lajeve visine. Tada je promena naglo prestala, samo da bi se Elizea od iznenađenja ukočila kada je ugledala beli konac kako se, poput slepe gliste, uvija oko jednog kraja štapa i zateže do drugog. Čvrsto je zavezao samog sebe i Elizea oseti kako napetost u vazduhu jenjava, mada nije bila sasvim sigurna kada se to vazduh *napeo*.

Laj stisnu prste oko vitkog, zakrivljenog štapa i podiže ga. To je bio luk. Jednostavan dugi luk koji je nastao od jednog ovalnog predmeta veličine šake.

– Je li... – Elizea je bila šokirana – je li to... magija?

Laj klimnu glavom, a Elizea se snuždi.

Tako lako... Tako je lako upotrebiti je. A ja to nisam mogla kad je trebalo.

– Ovo je *mogen-luk* – nastavi Laj, očigledno ne primetivši nje-
nu smrknutost. – Razlikuje se od običnog po tome što ima spo-
sobnost da se prilagođava strelcu i ima onoliko strela koliko um
i snaga strelca dozvoljavaju. One su mnogo otpornije i brže od
običnih, ali, pomoću prave čini, lako ih je oslabiti, skrenuti im
putanju ili ih čak uništiti.

– I tako, sa četrnaest godina sam stupio u službu u Kulu znan-
stva. Sa šesnaest sam postao gardista braće Vodotok i od tada nije
bilo krupnijih događaja u mom životu. S vremena na vreme bismo
se upustili u neku ovakvu avanturu sakupljanja čudnovatih biljaka
i buba, i to je otprilike to.

Blago se nagnuvši napred, on pažljivo upita:

– A ti?

Elizea uzdahnu i reče:

– Ja sam izgubio roditelje kada sam bio odojče. Pronašla me je
i odgojila jedna žena na dalekom severu. Pre oko osam meseci sam
pretvoren u roba i odvučen na jug. Tamo sam sreo jednog starca
koji me je obučio svemu što danas znam. Krenuli smo ovamo za-
jedno, ali...

Ona zastade i bolno se namršti.

– Primi moje saučešće.

Lajeve oči su bile bistre i pune iskrenosti kada je to izgovorio.
Elizei su te reči godile mnogo više nego što je očekivala da mogu.
Zahvalila mu je uz osmeh.

– Pre nego što me umor ophrva – nastavi ona – reci mi nešto
o magiji.

– O magiji? – zatrepta Laj. – To je veoma opširna tema. Šta te
zanima?

– Pa, na primer: kako je koristite?

– Ah, davno je bilo kada su me tome učili – on počea poti-
ljak. – Pa, mi je na neki način dozivamo. Izgovarajući određeni
tekst, mi šaljemo molbu, to jest Reč, ka Izvoru da nam da moć,

to jest magiju. Ta moć nije besplatna i, da bi Reč stigla do Izvora, uzela magiju i prenela je do nas, potrebna nam je *velora* – energija ili snaga. Naša snaga. Zato je vrlo opasno koristiti magiju bez prethodnog znanja. Ukoliko pogrešiš i zatražiš nešto što je izvan tvojih mogućnosti, toliko ćeš iscrpsti sebe da ćeš se razboleti ili umreti.

– Dakle, taj Izvor je neki centar magije?

– Tako je. Da nema Izvora, ne bi bilo ni magije.

– A zašto mi, Aetanci, ne možemo da je koristimo?

Laj začuđeno podiže obrve.

– Znaš, nikada nisam razmišljao o tome.

– I, izvini, još nešto – seti se Elizea – šta znaš o Proročištu?

– O Proročištu? – prilično se iznenadi Laj. – Pa, gotovo ništa.

Znam da u njemu obitava Devica i njene sveštenice, i da je ona biće kroz koje Bog od Mnogo Lica razgovara sa onima s kojima je potrebno razgovarati. Tačna pozicija Proročišta meni nije poznata. Možda neko u Kuli znanstva to zna.

Laj se nasmeja.

– U stvari, sigurno postoji *neko* u Kuli ko zna *nešto* o Proročištu.

U Kuli uvek postoji *neko* ko zna *nešto* o *nečemu*.

– A gde je ta Kula znanstva?

– Daleko, severoistočno: treba proći Runske prašume, duž Praokeana, kroz Koirski moreuz i sa severne strane Azurnog mora. Pođi s nama ako želiš – mi smo se tamo zaputiti.

Elizea se namršti. Sada kada je sasvim sama, nije joj lako da donosi odluke.

Javor-krvi, šta da radim? Da li je bezbedno? Ona pogleda ka Laju. Nije moguće da je neko toliko dobar. Šta se krije u ovom Ajarandu? Ipak, dobro bi mi došao saputnik koji poznaje put, ali morala bih sve da ih držim na oku. Valjda... valjda mogu toliko da rizikujem.

– U redu.

– Odlično! Baš mi prijaju razgovori s nekim ko zna pomalo o svemu, a ne sve o ponečemu. Braća Vodotok su izuzetno obeshrabrujući izbor za sagovornika.

Laj ustade i proteže se dok se Elizea vraćala među svoju ćebad.

– Ta braća, ovaj... šta su oni, ako smem da pitam?

– Oni su narod znan pod imenom Kuni. Braća Vodotok su veoma cenjeni životopisnici, ali u pogledu znanja jezika, pa čak i maternjeg, veoma su šturi.

– To znači da ti i ja možemo slobodno da razgovaramo?

– Da, mada još ne shvatam tvoju potrebu za sakrivanjem činjenice da si Varvarin.

Elizea se gorko nasmeja.

– Veruj mi, potreba će se stvoriti.

II

Elizei je bilo vrlo mučno da se navikava na novo, mnogo pričljivije društvo. Te prve noći zajedničkog putovanja, neutešno je plakala i kajala se zbog toga što je pristala da ide s još nekim. Mesto na kojem je nekada bio Anarhed i dalje je strašno peklo i odbijalo bilo koga drugog.

Da bi je utešila, njena ljubimica je legla kraj nje i svojom toplinom i mirisom je uljuljkala u san. Još jednom je Elizea pomislila kako nije vredna tog divnog, uzvišenog bića, ali ipak je nemo zahvalila nepoznatim silama na tome što su joj je podarile.

Sutradan joj je bilo mnogo lakše. Tog jutra je padala kiša teža nego obično, pritiskajući ih kao jorgan. Ponudila je Himina leđa da budu prenosno sredstvo bogatoj kolekciji braće Vodotok. Dok je koračala kraj svoje pomalo nezadovoljne ljubimice, primetila je kako se nešto mrda u jednom džaku. Nevino je upitala šta je to i tako pokrenula celodnevno, izgleda jedva dočekano predavanje.

Braća su joj pričala o neobičnim životinjicama koje su uhvatila

i o neverovatnim osobinama biljaka koje su veoma brižljivo čuvala. Govorili su joj o malenoj žabi čiji su punoglavci bili tri puta veći od nje; o krznoj životinjici koja, ako je dovoljno snažno povučesh za rep, postane tvoj večni saputnik; o bubama koje svetle noću i ponavljaju cvrčanjem svaku melodiju koju čuju u savršenoj harmoniji; o cvetu čiji koren raste sve dok ne dodirne žilu zlata i koji se, čim ga ubereš, pretvori u materiju kojom se hranio; o drvetu koje jede životinje; o sablasnoj crnoj ruži čiji sok ubija ljubav i o mnogo čemu drugom.

Da li su te priče bile zaista toliko zanimljive ili ih je Laj ulepšavao da bi nju zainteresovao i odobrovoljio – Elizea to nije znala. Kako god bilo, taj dan joj je prošao mnogo brže i lakše.

Uveče je kiša prestala da pada, ostavljajući za sobom prijatan miris svežine. Sedeli su u parovima, jedni naspram drugih: braća Vodotok su se šćućurila na jednoj strani, živo se prepirući zbog neke gusenice koju su držala u staklenoj posudi, a Elizea i Laj su se skutrili na drugoj, okrenuti ka šumi, spremajući skromnu večeru.

Ono što je Elizei jedino smetalo u toj blagoj i vedroj noći bilo je neprijatno lupanje njenog srca kad god bi se Ajarand previše približio. Ne zbog toga što je stranac, ne zbog toga što je muškarac, već zbog toga što je jednostavno Laj. Daleko od toga da ga se plašila. Naprotiv – uživala je u njegovom društvu. Ali od nečega u njemu grudi su joj se stezale, dlanovi znojili, glas drhtao. Ono što ju je zbunjivalo više od svega bila je činjenica da joj to prija.

Tu neobičnu promenu primetila je prethodnog dana, nakon što su braća zaspala, kada je, sa suzama u očima, čistila Himino krzno. Laj joj je prišao, stavio joj ruku na nadlanicu i rekao da ima vere u budućnost, najblažim i najtoplijim mogućim tonom. Potom joj je poželeo laku noć i napustio je.

Isprva, ona na to nije obratila pažnju, te je olako prešla preko njegovog gesta, utopivši ga, kao i sve ostalo, u, kako joj se tada

činilo, neizdrživu i beskrajnu tugu.

Sutradan ujutro se pak setila toga i, pošto je pogledala u Lajevo usnulo lice, prvi put osetila taj niz neimenovanih, nežnih osećanja.

Uz resko uvlačenje vazduha kroz zube, Elizea trgnu posećeni palac ka svojim ustima. U njeno krilo su pali okrvavljen nožić i dopola oljuštena jabuka.

– Šta, posekao si se? – upita Laj pomalo usplahireno.

– Da. Nije ništa strašno.

Ajarand vidljivo odahnu.

– Ah, uvek zaboravim tu vašu sposobnost. Daj da ti zavežem to.

Pre nego što je stigla da upita na kakvu to sposobnost misli, Elizea uzdrhta kada su je Lajeve ruke dodirnule, nežno joj čisteći ranu. Gotovo se uplašila zbog uživanja s kojim se prepustila toj jednostavnoj i beznačajnoj radnji. Čitavo telo joj je drhtalo od želje da kukavički pobegne od tih neobičnih osećanja, ali, istovremeno, kao da ih je i priželjkivala.

Zahvalno mu se nasmešila nakon što je obmotao zavoj oko njenog palca, pomalo tužna jer se brzo završilo.

Kroz ustreptale plamenove i dim, Elizea ugleda nešto što je na prvi pogled delovalo kao ptica. Pijana ptica, jer kao da je plesala kroz vazduh praveći nejednake krugove. Ali onda ona shvati da ta ptica nema ni perje, ni noge. A ni kljun. Sve u svemu, ta ptica nije imala ni telo. To biće se gotovo čitavo sastojalo od dva divno ukrašena krila veličine šake. Delovalo je vrlo nežno i lako.

– Šta je to? – upita ona pokazavši prstom.

Njeni saputnici se okrenuše i, trenutak kasnije, Elofi ispusti tih krik iznenađenja. Netremice je gledao čas u stvorenje, čas u Elizeu, čas u svog brata, kao da ih pita da li i oni vide što i on. Bio je naprosto oduševljen prizorom. Hitro je iz svoje torbe izvukao tanak štap na čijem se kraju nalazila mala ribarska mreža i lagano ustao krećući se ka letećem stvoru. Pre nego što je napravio i dva

koraka, životinja krenu ka prašumi.

Elofi se zagrcnu i, uz navalu reči koje Elizea nije razumela, su-manuto krenu u poteru za bićem.

– Elofi! – kriknuše Laj i Iolf u isto vreme. Pre nego što je Falor uspeo da ga zaustavi, učenjak potrča za svojim bratom. Laj užurbano uze dva drveta, zapali ih i reče:

– Evo! Moramo za njima! Požuri!

Elizea ćutke prihvati svoju baklju i, držeći Himu za uzde, krenu za Ajarandom u čeljust Runskih prašuma.

Iako su braća ostavila jasan trag, Laj je prilično sporo vodio poteru; isuviše pažljivo je osmatrao putanju, kao da se plaši nekih skrivenih zamki. Vreme je odmicalo, a mrak je postajao sve gušći.

– Šta to radiš? – uzviknula je Elizea kada je Ajarand zastao po ko zna koji put. – Oni nisu nimalo bliže!

– Ne požuruj me! – ljutito se on okrenu ka njoj, a kapi znoja zasvetleše na njegovom čelu. – Ti ne shvataš!

Elizea se namršti, ali proguta pitanje šta to ne shvata, jer su joj noge drhtale od napetosti i želje da potrči.

– Previše sporo... Ako se... Dopusti meni da vodim!

Laj se na tren zamisli, a onda istrže uzde iz Elizeine šake.

– Može. Hajde, kreni!

To je pomalo zbuni.

Čega se toliko plaši?

Otkrila je čega se možda plaši. Prašume. Gusto granje je zaklanjalo nebo, a tlo se nije videlo od biljaka raznih veličina i oblika. Vatra kao da uopšte nije otklanjala zlokobnu tamu, već kao da ju je produbljavala i ljutila. Senke koje poigravaju i oči tamo gde ne bi trebalo da budu strugale su po Elizeinoj kičmi kao nokti.

Žurila je i često se spoticala, ozleđivala se o oštre stabljike, zaplitala se u izraštaje nalik na konopce. Osećala je da je šuma ne želi u sebi. E pa, ni ona nije želela sebe u šumi! Kao da stavlja tačku na tu misao, nogom je zakačila nekakav koren i pala. Laj je preplašeno